

Поводом текста „Страначке готовине” („Политика”, 4. децембра)

Слободан Антонић, још увек колумниста „Политике”, у тексту „*Страначке готовине*”, покушава да докаже немогуће. Да је он, који годинама напада ЛДП у свакој прилици, био у праву, а да су сви успеси које је наша политика остварила у протекле три године заправо губитак.

Антонићеве газде се мењају, али резултати сукоба два света, које симболишу Слободан Антонић и ЛДП, остају исти. Политика Либерално-демократске партије доживљава афирмацију у сваком слову и сваком интерпункцијском знаку који употреби Антонић. Свака реч његових текстова показује колико је велика разлика између старог света, чији је Антонић одраз у огледалу, и новог система који гради ЛДП. У сукобу тих разлика непрестано побеђујемо. То, међутим, Антонићу није довољан мотив да престане да улази у сукобе у којима је унапред осуђен на губитак.

Због тога је нетачна већ прва реченица у његовом памфлету. ЛДП није у последње време „забележио губитке”. Напротив. Колумниста, међутим, покушава да докаже ову бесмислену тврдњу, па се зато служи неистинама и невероватним интерпретацијама. Тако, између осталог, нетачно наводи део из интервјуа Чедомира Јовановића, објављеног у самој „Политици”, у којем, поводом питања о трошковима изборних кампања и финансирању странака, Јовановић каже: „На крају, када се подвуче црта, глас у Србији јако тешко може да кошта испод седам евра. Ако се спустите испод тога, као што је урадио ЛДП, немојте да будете изненађени због тога што сте добили 5,2, а не осам процената колико су истраживачи видели до последњег тренутка.” Не разумемо како Антонић ово не разуме. „Политика” се, додуше, не штампа на глагољици, али ваљда је и ћирилица писмо које колумниста са радошћу користи.

Рачуница је јасна. Антонић се, ипак, сигурније осећа када се заклања иза туђих рачуница. За тим нема потребе. Очигледно је да не говори истину и да за скупе хонораре пише овакве текстове који га чине наводно успешним аналитичаром. Неко је успешан аналитичар, а неко успешан менаџер. Зато је Слободан Антонић заправо Бојан Кришто политичке аналитике.

Он и не покушава да трага за аргументима. Основу за своје текстове тражи у интерпретирању фрустрације Горана Петровића, човека са којим се садашње руководство странке разишло још пре њеног формирања. Разлог је била Петровићева

неискреност, коју би неки назвали склоношћу да лаже. У међувремену је овај начин понашања постао и форма и садржај његовог односа према ЛДП-у. Наравно, то је најбоља препорука за статус Антонићевог извора информација.

Са Гораном Петровићем смо се разишли након његове прве лажи којом је покушао да избегне одговорност за неистине изречене у познатом интервјуу НИН-у. За људе који су тада формирали ЛДП такво понашање било је неопростиво. Принцип супротстављања свакој лажи један је од основа странке. Тако је било и пре више од три године када је лагао Петровић, тако је и данас када заједно лажу и он и Антонић. Због тога смо супериорни у односу на критике које почивају на неистинама. Разлаз са човеком који је лагао, само седам дана пре формирања странке, за нас је био принцип који смо у будући ЛДП уградили. Све што се у међувремену догодило показало је колико смо били у праву. Све истине о Петровићу који истину презире, од информација о околностима отмице новинара Душана Рељића, до доказа да је Петровић, заједно са Копривицом, саветником Радета Булатовића и својим сарадником у тој отмици, све време радио у корист непријатеља ЛДП-а, потврда су исправности наше одлуке.

Зна и Антонић да позивање само на Петровића руши сваки кредибилитет његовог текста. Зато наставља да пише неистине. Помиње наводни одлазак Биљане Србљановић. На његову жалост, Биљана је и даље, наравно, чланица Председништва и Политичког савета ЛДП-а. То су органи у којима је њена критика потребна и корисна, и то је још једна велика вредност странке. То Антонић не разуме. Из његовог угла, ограниченог шињелом из кога је потекао, то је неразумљиво. Без обзира да ли тај шињел носи петокраку или кокарду.

Антонић помиње и Владана Батића. Ни ту није у праву. У моменту када је ЛДП остварио велики међународни успех ушавши у ЕЛДР, асоцијацију либералних и демократских партија, било је природно да Батићев ДХСС, партија другачијег усмерења, настави са самосталним деловањем. То, на Антонићеву жалост, не значи да и у будућности нећемо сарађивати на остваривању оних политичких вредности које су нас повезале у тренутку када је деструктивна политика Антонићеве омиљене странке била на врхунцу.

И на крају, није случајно да Антонић непрестано прича о готовини и новцу. То њега опредељује. Због тога толико напада ЛДП, надајући се ваљда да нећемо успети да спречимо потпуну економску, енергетску и политичку колонизацију Србије. Колонизацију у којој ће грађани Србије изгубити све, али од које Антонић очекује макар понеку копејку. На срећу, узалуд се нада.

Аналитичарски кеш

Пише: Информативна служба ЛДП
петак, 05 децембар 2008 15:15

[Политика, 05.12.2008]